

1

LA COLLA DELS SETCIÈNCIES

Sóc un garrofer i m'agrada estar al corrent de tot el que passa al meu voltant. No puc fer res per evitar-ho; ha de ser cosa de la meva raça. Altres arbres, com els roures, són forts i valents; els xiprers, per exemple, són estirats; alguns, com els salzes, sempre estan tristos... Nosaltres, els garrofers, som curiosos de mena.

Visc al jardí d'una casa de poble situada als afores de Sant Climent, a mig camí de la serralada de la Costa i del mar Mediterrani. Dalt del meu cap, entre les branques, els més joves de la casa i alguns dels seus amics han construït una cabana, ells en diuen «la Seu», que omplen amb la seva presència totes les tardes, després de classe. De vegades el cap de setmana i tot. I no em queixo, no, que m'agrada tenir companyia.

—Mèèèuuu!

Ei, aquest és l'Ulisses, el gat de la casa. De fet, és l'únic que m'entén quan parlo, el que em grata l'esquena amb les urpes i el que em fa companyia quan la canalla és a col·legi. Podríem dir que és un bon amic.

—Mèèèuuu!

Entesos, rectifico, el meu millor amic. Estàs content? Perquè, a més a més de fer-me companyia, l'Ulisses m'explica tot allò que passa més enllà de les parets que protegeixen el jardí. Podríem dir que és una de les meves fonts d'informació.

No és gaire habitual que algú construeixi una seu a sobre d'un arbre, però els membres de la colla dels Setciències, es fan dir així, creuen que una colla tan especial ha d'estar també en un lloc especial.

Per ser membre de la colla dels Setciències, ho sé de bona font, s'han de complir dos requisits indispensables: tenir menys de noranta-nou anys i ser molt curiós. Tot i que en Ferran, el president de la colla —aviat parlarem d'ell—, després de pensar-s'ho molt vol canviar el primer requisit perquè diu que no és gaire democràtic això de limitar l'edat. La resta d'integrants —aviat els coneixereu—, la Laia, en Marc, la Berta i en Roc, també hi estan d'acord.

La Seu és un lloc original i divertit construït amb un munt de fustes, cartrons, llauenes, plàstics gruixuts... col·locats i apedaçats amb molta traça i enginy per en Marc, el manetes del grup.

La Seu disposa d'una biblioteca ben farcida de llibres, un ordinador una mica tro-nat, però que funciona, un petit telescopi, coixins, un armariet per guardar un xic de menjar i... unes vistes fantàstiques als camps dels voltants! Fins i tot té una esca-la! Com podeu veure, es tracta d'un lloc molt selecte.

Ja sé que no és gaire normal que un arbre expliqui coses sobre una colla, però no em queda altre remei ja que els tinc aclofats a dalt del cap des de fa dos estius i no puc evitar saber tot el que passa i es cou dins d'aquesta colla tan particular.

La colla dels Setciències m'ha batejat amb el nom d'un savi molt savi de l'antiga Grècia que es deia Arquimedes. Aquest senyor va ser molt famós perquè un dia, mentre es banyava, va descobrir una cosa molt important i ho va celebrar dient una paraula ben estranya: *Eureka*. Quina paraula més curiosa, oi? Però no parlem més de mi... Prefereixo explicar les aventures de la colla dels Setciències.

Què us sembla si comencem per conèixer una mica millor els seus membres?

—Mèèèuuu!

De tu, ja n'he parlat prou, Ulisses.

—Mèèèuuu. Fuuuuu!

Ei, no t'enfadis. No m'agrada quan bufes d'aquesta manera! D'acord, d'acord. Tu guanyes. Perquè ho sapigueu, l'Ulisses és un gat tigrat i gris, llarg i prim i amb unes urpes i uns bigotis que fan por de mirar. És un gat valent, però prefereix estar fora de l'abast d'en Roc, el benjamí de la colla.

Els nois de la casa són en Ferran i la Laia, que són bessons, però d'aquells que no s'assemblen de res entre ells, i el petit Roc. En Ferran és prim com un gaig, té el nas minúscul i uns ulls petits i negres, com de ratolí, que s'amaguen darrere d'unes ulleres grosses i rodones que s'aguanten miraculosament sobre el pont del seu nasset, té els cabells castanys clars i sempre va clenxinat. La Laia és més alta que el seu germà, més rodoneta i té una cabellera llarga i rossa que fa goig de mirar. El seu nas és més normal i proporcionat que el del seu germà i té una vista d'àliga. De fet, ella i en Roc són els únics de la família que no porten ulleres.

En Roc, el benjamí, acaba de fer quinze mesos, i mig camina, mig gateja. Té pocs cabells a la closca i els pocs que té són rossos com els de sa germana. Té el nas petit com en Ferran i és el més geniüt dels tres germans. Si no, que ho preguntin a l'Ulisses. Oi, Ulisses? La dèria d'en Roc és estirar la cua al pobre gat.

Però aquest club tan singular encara té dos membres més, en Marc i la Berta, veïns i amics de tota la vida. Tots plegats es van conèixer ja fa un bon grapat d'anys, a primer curs de primària. Ara estan fent sisè i van junts a la mateixa classe. En Marc és pèl-roig i pigat, fort, baixet i molt atlètic. Porta els

cabells molt curts perquè els té molt rebels i si no se'ls tallés tant aniria sempre despentinat; el seu posat és seriós i pensatiu. La Berta és extravertida i parla pels descosits. De fet, això ho diuen tots els seus amics; la Berta no pensa, parla. O pensa en veu alta, com ho vulgueu dir. És alta, una mica molsudeta, morena de pell i porta la cabellera negra i brillant recollida en una cua de cavall. A aquestes edats és normal que les noies facin l'estirada abans i siguin un pam més altes que els nois.

—Mèèèuuu! Fffffffuuuuu!

Què tens tu ara? Per què bufes? Però per què marxes tan ràpid? No sé què li passa avui a l'Ulisses... Però què és això? Algú està saltant la paret del jardí. S'acosta cap a mi. Hi puja. No li he vist bé la cara. Sembla un noi, però ja és una mica grandet per... Ei, tu, que això és propietat privada!

Quin gamarús. Ha entrat a la Seu i ho està remenant tot. No sé exactament què està fent, però no m'agrada com estan anant les coses. Calla! Sembla que s'està tranquil·litant. Ha agafat un llibre de la llibreria i l'està fullejant. Qui coi deu ser?

Ostres, què és aquesta olor de socarrim? Ha encès un llumí. Socors! Foc, foc! Uf, falsa

alarma; només està fumant. No ets un mica jove per a això, noi? Ja has vist què diu en els paquets de tabac: perill de mort. Aquest noi és un irresponsable.

Fa molta estona que aquest noi està donant voltes dins la Seu. Guaita, ara surt! I porta una cosa a les mans. Sembla un llibre. Se'l fica entre els pantalons i la samarreta. És un aprofitat; està robant un llibre! Escolta, tu! Mare de Déu! D'on ha sortit aquesta navalla! No, no ho facis! Ulisses, ajuda'm! No! Ai! Ai! Ai!